

[Undervisningsministeren.]

hr. Stetter selvfølgelig også ved — at offentlig administration ikke uden videre kan sammenlignes med gangen i et privat firma. Jeg kan nævne, at et lovforslag, som jeg håber at komme til at fremsætte om nogle dage, er udarbejdet på grundlag af 3 betænkninger, har været udsendt til udtalelse hos 75 organisationer, myndigheder og andre, og at der har været ført en række forhandlinger om det, før det altså når tinget.

Jeg kan også nævne, at administrationen jo må tage hensyn — som det ærede medlem ved — til de begrænsede finansielle muligheder. Det kræver en omhyggelig prioritering af opgaverne og samordning af kravene, og det tager igen tid og kræver et utal af forhandlinger. Hertil kommer så den særlige forretningsgang — som alle her i huset kender — der gælder for behandling af f. eks. lønnings- og honorarspørgsmål, et spørgsmål, der netop hos os betyder meget. Disse sager skal normalt først behandles hos os i forhandling med direktorater, organisationer og institutioner; så skal vi til økonomiministeriet, til lønningsrådet, til finansministeriet, til finansudvalget. Jeg er vidende om, at økonomiministeren overvejer en forenkling i denne sagsgang for sit område i forbindelse med den forestående lovgivning på tjenestemandsfeltet.

Det er vel overflødigt at pege på, at i en periode med en så eksplosiv udvikling på alle uddannelsesfelter har vi ikke fået mulighed for eller lov til i undervisningsministeriet at følge med i personalemæssig henseende. Derfor er vi stærkt underbemandet, og det betyder, at de fleste af vore embedsmænd er overbebyrdet, så vi har en højst egen interesse i at få forenklinger af den art, hr. Stetter pegede på.

Jeg har tidligere, synes jeg, vist lidt vilje til at aflaste ministeriet. Vi fremsatte i 1965 et par love, der gennem decentralisering skaffede os af med en 4.000-5.000 sager om året, og vi håber at kunne komme af med flere, når kommunalreformen forhåbentlig kommer igennem.

Da hr. Stetter i sin begrundelse for spørgsmålet — den begrundelse, formanden henviste til — nævnte Dansk Seminarieforenings møde, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at jeg dér bl. a. svarede, at hvis sagernes behandling alene bestod i en saglig gennem-

gang, uden at vi var nødt til nøje at overveje, hvilke opgaver inden for seminarieområdet eller andre uddannelsesområder der har højest prioritet, og uden at vi behøvede at overveje, om en løsning på feltet trak økonomiske konsekvenser med sig på andre felter, så kunne vi klare sagerne hurtigere; og jeg gjorde også opmærksom på, at hvis man kun skulle have nej, kunne vi altid svare hurtigt, men vi ville gerne arbejde så længe med sagerne, at vi kunne sige, vi virkelig havde prøvet at finde frem til en rimelig løsning. Jeg beklager over for formanden, at jeg ikke bad om tilladelse til citat.

Formanden: I henhold til forretningsordenen skal der ikke anmodes om tilladelse til citat.

Stetter: Jeg havde måske haft mine anelser — jeg vil næsten sige bange anelser — med hensyn til svaret, men jeg synes, jeg fik et særdeles positivt svar. Og sådan må det naturligvis også være, for det må først og fremmest være ministerens og styrelseschefernes opgave at tage et initiativ med hensyn til rationalisering. Der er faktisk ikke andre, der kan gøre det, og ud fra denne betragtning mener jeg at kunne takke ministeren for denne positive indstilling.

Jeg tror ikke, der er nogen her i tinget, der ikke vil erkende, at undervisningsministeriet er et meget omfattende administrationsområde, og jeg tror også, at vi alle må erkende, at væksten vil øges år for år, og netop på denne baggrund er det ganske naturligt, at ministeriet må have en meget omfattende, rigtig organisation og en organisationsplan. Det er simpelt hen forudsætningen for, at der kan opnås effektiv virksomhed.

Jeg er godt klar over, at det måske i dag kan blive vanskeligt at svare på et tillægs-spørgsmål, som jeg havde tænkt mig at stille, nemlig dette, om ministeren ikke finder, at administrationsområdet er så omfattende, at tiden er inde til, at man i undervisningsministeriet får sit eget organisationskontor, at man simpelt hen etablerer en afdeling, som kan følge hele organisationen og prøve på at nå frem til den bedst mulige. Jeg kan her også henvide til administrationsrådets beretning, hvor man